NN 93/2021 (25.8.2021.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-218/19-7 od 16. lipnja 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1682

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Gordane Marušić-Babić, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe A1 Hrvatska d.o.o., Z. 1, radi rješavanja spora između operatora, na sjednici vijeća održanoj 16. lipnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje točke I., II. i III. izreke rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-05/17-12/02, urbroj: 376-04-18-36 od 21. ožujka 2019.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da A1 Hrvatska d.o.o. ima pravo na naknadu zbog kašnjenja u obradi i nepravovremenoj realizaciji zahtjeva za veleprodajne usluge i otklanjanju kvarova/smetnji za veleprodajne usluge Hrvatskog Telekoma d.d. u ukupnom iznosu od 2.790.178,26 kn (točka I. izreke), te se nalaže tužitelju da u roku od 15 dana od dana primitka rješenja plati A1 Hrvatska d.o.o. iznos iz točke I. izreke (točka II. izreke). U točki III. izreke nalaže se A1 Hrvatska d.o.o. da u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja izda odobrenje Hrvatskom Telekomu d.d. za razliku fakturiranog iznosa koji premašuje iznos utvrđen točkom I. izreke. Pod točkom IV. izreke rješenja zahtjev A1 Hrvatska d.o.o. odbija se kao neosnovan.

2. Tužitelj osporava zakonitost rješenje tuženika u točki I., II. i III. izreke zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi iznosi tijek postupka pokrenutog radi rješavanja spora između njega kao operatora elektroničkih komunikacijskih usluga koji pruža i elektroničke komunikacijske usluge na veleprodajnoj razini i zainteresirane osobe s kojom je sklopio ugovore o korištenju veleprodajnih usluga i to za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa internetu (BSA usluga) i uslugu najma korisničke linije (WLR usluga), dok je A1, kao pravni slijednik društva Amis Telekom d.o.o. iz Z. preuzeo i prava i obveze iz ugovora za uslugu pristupa izdvojenoj lokalnoj petlji (ULL usluga). Ističe da se sve te usluge pružaju na način i pod uvjetima koji su detaljno uređeni u odgovarajućim standardnim ponudama, koji dokument sadrži i odredbe o obvezi plaćanja naknada operatorima u slučaju kašnjenja u obradi i nepravovremenoj realizaciji zahtjeva za veleprodajne usluge i otklanjanju kvarova/smetnji za te usluge. Navodi da zainteresirana osoba kod inicijalnog zahtjeva za isplatu predmetne naknade, niti u njegovim dopunama, nije dostavila dokaze kojima bi potkrijepila svoje pravo na naplatu penala za kašnjenje sukladno uvjetima propisanim u primjenjivoj Standardnoj ponudi. Smatra da je tuženik pogrešno zaključio da A1, pored nesporno priznatog iznosa od 1.469,903,26 kn, ima pravo i na naknadu vezanu uz popravak podzemnih i nadzemnih kabela u ukupnom iznosu od 1.320.275,00 kn i to prihvaćajući cjelokupni zahtjev zainteresirane osobe uz obrazloženje da on tijekom postupka nije dostavio dokaz kojim bi potkrijepio svoje navode o postojanju kvara na kabelu. Navodi da tuženik u pogledu tereta dokaza u upravnom postupku nije postupio u skladu sa odredbama članka 7., 8. i 47. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, broj: 47/09. – dalje: ZUP), prema kojima je javnopravno tijelo dužno utvrditi materijalnu istinu, te pribaviti određene dokaze po službenoj dužnosti, a stranku pozvati da ponudi i podnese dokaze u prilog svojim navodima, vodeći računa i o načelu pomoći stranci. Ističe da zaključak tuženika nije niti u skladu s točkom I.6. izreke djelomičnog rješenja klasa: UP/I-344-05/17-12/02, urbroj: 376-04-18-29 od 19. lipnja 2018., kojim je tuženik odredio pravila koja se trebaju primjenjivati prilikom izračuna visine predmetne naknade, jer to rješenje nigdje ne zahtjeva dostavljanje bilo kakvog dokaza od strane tužitelja. Također smatra da nepribavljanje odgovarajućeg dokaza od strane tuženika upućuje na zaključak o arbitrarnosti osporenog rješenja u dijelu prihvaćanja zahtjeva zainteresirane osobe. Poziva se na Odluku